

Kendi Karanlığında Yok Olmayayım

— kul mehmet · 05 Aralık 2015

Acı bir karanlık
Deprem gibi düşlerimde
Ya gel yanıma ışık ol
Ya bırak kendi karanlığında yok olayım
Tezat mı yaşadığımız
Gerçek mi belli değil!
Ben karanlıkta!
Sen aydınlıkta
Bende mi yanlışlık hata
Bilmiyorum
Biliyorum ya söylemeye korkuyorum
Ya gel yanıma ışık ol
Ya bırak kendi karanlığında yok olayım
Dağları yıktı yalnızlığım
Çığlıklarımın baş başa'yım
Ben mi hak ettim bunu
Bilemiyorum
Belki söylemeye korkuyorum
Ya gel yanıma ışık ol
Ya bırak kendi karanlığında yok olayım
Kar gibi yağsan üstüme
Tükense bitse tükenmişliğim
Sevgin sarsa yüreğimi
Yeniden doğsam küllerim de
Olur, mu, bilmem
Olur da belki
Yeniden aynı hezimetini yaşamaktan korkuyorum
Söyleyemiyorum
Ya gel yanıma ışık ol
Ya bırak kendi karanlığında yok olayım
Uzansam dizlerine
Yeniden heyecanlar duysam
İnadına gözyaşı dökmesem
Hep gülümsesem
Olur, mu, bilmem

Belki biliyorum
Söyleyemiyorum
Ama söylemeliyim
İnişleri inerken
Yokuşları çıkmayan
Yüreğimin bu tembelliği ile ah olmasa
İtirafı çok zordu
Bu tembelliğimin
Hak ediyorum belli ki
Yok, etmeliyim yüreğimde
Ruhumda bu tembelliği
Hep seninle aydınlıklarda
Gülsem yürüsem
Suskunluğumu gözlerine bakarken bozsam
Bıraksam bendeki bu hezimet!
Artık gülsem...
Uzatıyorum elimi ne olur tut...
Değiştir bende ben olmayan bu beni!
Sendeki gülüşler ile...
Küskün kelimelerim konuşsun
Dile gelsin
Ben hak ediyordum oysa!
Artık senin gözlerinde
Gülümsemeyi hak etmek istiyorum
Çok zor olsa da bendeki bu beni değiştirmek!
Gel yanıma ışık ol
Bırakma beni kendi karanlığımda yok olmayayım...

Mehmet Aluç-Kul Mehmet-